

עת קינה, עת נחמה

עם האסון במירון, ל"ג בעומר, ח"י באייר תשפ"א

איכה ישבה חבצלת השרון/ ודמם רון מפני נושאי ארון/
ונעו ממשמרותם כהנים בני אהרן/ פנמסר הבית במסרבי מרון?!

ונתנה תקף אסון היום, כי הוא נורא ואים:

וכל באי עולם יעברון לפניה כבני מרון, כבקרת רועה עדרו:

לא במים, לא באש, לא בחרב ולא בחיה.

אלא בחניקה.

ויהי ביום הששי בהית הבקר, ויהי קלת וברקים וענן כבד על-ההר... ויחרד פל-העם אשר במחנה;
ראיתי ההרים והנה רעשים וכל-הגבעות התקלקלו... על-זאת תאבל הארץ וקדרו השמים ממעל:

יבש הקיץ בעתו

בהר מירון

יבש וחס, יבש וחס

הקיץ בהר.

האדמה צבעה פדם

בקיץ בהר.*

כי נפלו באין אור לנשם חסידים/ ורב הדחק ואין מציל ידידים/ וביום הששי רבו מספידים/

על המתים בהר, בוגרים וילדים/ עת זעקו בדאגה הורים חרדים:

"יגעתי בקראי, נחר גרוני, פלו עיני מיחל לאלהי!"

הנני אליה הר המשחית, נאם-ה':

שלח תנחומים וכח לשבורי הלב, חבש פצעי נאמנים בלב אוהב, ובין בניה ובנתיך מהר לקרב.

ועוד יבואו ימים ושוב יאמר למירון "ההר הטוב הזה, והלבנון",

ונתפה את-הברכה על-הר מירון, ואת הנחמה על כל בית ישראל,

כדברי רבי אלעזר הפיטון:

תבא, תמריח, וחשכי תזריח/ וכדשא עצמותינו תפריח.

***

ללב נשבר ועין דומעת תניח, ורוח נחמה בנו תפית.

אמן